Impactul tradiției editoriale asupra programelor editurii cărților maghiare din România (1990–2020)

Volumul de față, realizat ca teză de doctorat în cadrul Școlii Doctorală Studii de Hungarologie, Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, examinează influența tradițiilor editoriale asupra programelor de editare a cărților în limba maghiară din România după 1989, în perioada 1990–2020. Se formulează ipoteza potrivit căreia cadrul socio-economic, oferta de autori, paradigmele și schimbările academice alături de evoluția tradițiilor editoriale au modelat imaginea și planurile editoriale ale tuturor editurilor de limbă maghiară din România odată cu schimbarea regimului politic. Tradiția editorială este definită ca practica semnificativă scrisă și nescrisă, cu o istorie de aproape cinci sute de ani, care ghidează pregătirea programelor editoriale, a planurilor editoriale anuale, alături de celelalte componente ale politicii editoriale.

După un capitol introductiv în care sunt prezentate obiectivele cărții, contextul cercetării, cadrul teoretic și instrumentele analitice, al doilea capitol oferă o prezentare generală a istoriei cercetării în domeniul publicării de carte în limba maghiară din Transilvania. Nucleul volumului, un capitol analitic, examinează modelele tradițiilor editoriale în perioada de după 1989. Acest capitol este împărțit în subsecțiuni care explorează contextul istoric și cultural, istoric editării de carte în limba maghiară în România înainte de 1989, evoluțiile de după schimbarea regimului, programele editoriale specifice și colecțiile de carte paradigmatice. Volumul se încheie cu un rezumat al constatărilor, concluzii și planuri de cercetare viitoare, precum și o bibliografie amplă. Argumentația progresează logic, culminând cu demonstrarea colecțiilor de carte ca vehicule ale tradiției editoriale.

O întrebare centrală a cercetării explorează natura tradițiilor care definesc editarea de carte maghiară post-tranziție în România. Studiul examinează elementele care port aceste tradiții, transmiterea lor și omogenitatea lor. Se constată că maghiarii transilvăneni posedă o tradiție editorială semnificativă, caracterizată printr-o planificare conștientă. Colecțiile de cărți, conceptele editoriale, genurile, temele și elementele de design, precum logo-urile, au fost identificate ca expresii ilustrative ale acestei tradiții. Programele editoriale maghiare din România de după 1989 au evoluat mai degrabă cu continuitate decât cu întreruperi abrupte, confirmând natura multi-fațetată a tradiției editoriale. Analiza programelor editoriale și a colecțiilor de carte de după schimbarea regimului evidențiază prezența unor tradiții diverse. Strategiile editoriale de dinainte de 1969, data ultimei re-

structurări editoriale din România, au influențat editurile post-decembriste prin transferul de personal, serii și planuri editoriale.

Așadar, cartea își propune să ofere o imagine credibilă, chiar dacă fragmentară, a originilor și reprezentării tradițiilor editoriale în activitatea editorială în limba maghiară din România de după 1989. Cercetările viitoare vor dezvolta în continuare această înțelegere.